

Ἀπογυριστά, ὁ ἰδ.: Ἐν τοῦ τὰ λαλῶ ποῦριστικά Κύπρ. || Ποίημ.

Εἶπαν το πογυριστικά, δὲν τοὺς τὸ μολογήσαν.
ΧΠαλαίσι. ἔνθ' ἄν.

ἀπογυριστός ἐπίθ. ἀμάρτ. ποῦριστός Κύπρ. πογυριστός ὁ, Ρόδ. (Ἀπολακ.) ἀπογυριστή ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογυρίζω.

1) Ὁ μετὰ περιστροφῶν, ὑπαινιγμῶν γινόμενος, ἐπὶ λόγων Κύπρ.: Εἶπεν του ἔναν λόον ποῦριστόν τ' ἐπειράξεν τον.

2) Ἀρσεν. οὐς., ἀπογύρισμα 6, ὁ ἰδ. Ρόδ.: Πογυριστόν κάμνω. 3) Θηλ. οὐς., φέττα, τεμάχιον ψωμιοῦ με πλήρη τὴν ἐξωτερικὴν σκληρὰν περιφέρειαν Ρόδ.

ἀπογυρίστρα ἡ, Κάρπ. ἀποῦρίστρα Κάρπ. ἀποῦρίστρα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογυρίζω.

Τὸ μέρος ὅπου περισυνάγουν τὰ ποίμνια.

ἀπόγυρος ὁ, Ἄνδρ. Θήρ. Θράκ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κύθν. Λέρ. Νίσυρ. Πάρ. Σίφν. Σῦρ. ἀποῦρος Θήρ. Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σίφν. ἀπόγυρους Σάμ. ἀπόγιουρος Πελοπν. (Μάν.) πόγυρος Κύπρ. Σύμ. πόῦρος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. γῦρος.

1) Πορεία, δρόμος οὐχὶ κατ' εὐθείαν γραμμὴν, λοξοδρομία, ἀπόκλισις Θήρ. Κεφαλλ. Κύπρ. Νίσυρ. Σάμ. Σίφν. Σῦρ.: Αποφτοῦ εἶναι ἀπόγυρος Σῦρ. Ἀπόγυρος ἐρκεται ἀποκεῖ Νίσυρ. Μοῦ φαίνεται πῶς θ' ἀργήσετε, γιατί ἔχει ἀπόγυρο Κεφαλλ. Ἀπαντοῦ ποῦ λές νὰ πάμι εἶναι ἀπόγυρους Σάμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπογύρι 1. β) Ὁδὸς κυκλοτερὴς Κύθν. Κύπρ. 2) Τόπος ἀπόκεντρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Σ' ἔναν ἀπόῦρο νὰ στησέτε τὸ τσικάλι νὰ μὴ εἶναι μέσ' ὅς τὴ μέση. Συνών. ἀπογύρι 2. β) Ὡς ἐπίθ., ἀπόκεντρος Ἄνδρ. Πελοπν. (Μάν.): Εἶναι ἀπόγυρο μέρος Ἄνδρ. Εἶναι ἀπόγιουρο ἐκεῖνο τὸ μέρος Μάν. 3) Περίμετρος, περιφέρεια Θήρ. Κύπρ. Λέρ. Σύμ.: Ἄσμ.

Ἐδε χώρα ἡ Ἀνάφη, | ἔδ' ἀπόγυρον τὸν ἔχει,

δεκοχτὼ πιτρόπους ἔχει | καὶ κἀνένας νοῦ δὲν ἔχει!

Θήρ. Ἐδε κάσιτρον πόχ' ἡ Λέρος, | ἔδ' ἀπόγυρον τὸν ἔχει! Λέρ. Γὰ δὲ τόπος, γὰ δὲ χώρα, | γὰ δὲ πόγυρον τὸν ἔχει! Σύμ. Συνών. ἀπογυρίδα 3. 4) Τὸ περιλάκκωμα τῆς ἀμπέλου Κύπρ. Συνών. ἀπογύρι 6. 5) Ἐπιστροφή Θράκ.

*ἀπογύρου ἐπίρρ. πογύρου Κύπρ. ποῦρου Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ γύρου γενικ. τοῦ οὐς.

γῦρος. Στροφάδην, κυκλοτερῶς, οὐχὶ κατ' εὐθείαν γραμμὴν: Πῆλιν-νε ποῦρου νὰ μὲν πατήσης μέσ' ὅς τὲς λάσπες. || Ἄσμ. Ἐλα πογύρου τοῦ φραμοῦ τ' ἔλα τοῦ καλαμῶνα, νὰ πκιάσω τὰ βυζούδικα σου, νὰ παίζω ζυὰ μόνα.

ἀπογυρώνω ἀμάρτ. Μέσ. ἀπογυροῦμαι Πόντ. (Κοτύωρ.) Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. γῦρος. Ἀποστεροῦμαι πάντων τῶν πέριξ μου ὑπαρχόντων.

*ἀπογύψι τό, ποῦψιν Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. γύψος.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ ὑπολείμματα γύψου.

ἀπογωνάκι τό, Ἦπ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀπόγωνο, δι' ὁ ἰδ. ἀπόγωνος.

Μικρὸν ὑπὴνεμον μέρος.

ἀπογωνί τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόγωνος.

Μέρος ὑπὴνεμον ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀγκῶνας 7 β, ἀγκωνὴ 3 γ, ἀπαγκειανέμι, ἀπάγκειασμα 1, ἀπάγκειος 2, ἀπανεμίδα (ΙΙ), ἀπανεμίδι (ΙΙ) 1, ἀπάνεμος 2, ἀπογειούρι 1, ἀπογωνιά, ἀπογώνιασμα 2, ἀπόγωνος 2.

ἀπογωνιά ἡ, Ἦπ. (Πρέβ.) ἀπουγουνιά Στερελλ. (Αἰτωλ.) πογουνιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόγωνος.

Ἀπογώνι, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Θὰ καθίσω ὅς τὴν ἀπογωνιά Πρέβ. Πιάνον τ' ἄπουγουνιά κι λιάζουμε ἅμα εἶναι ἡλίους Αἰτωλ.

ἀπογωνιάζω Ἦπ. — ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάν. 77 ἀποωνιάζω Κάρπ. ἀπουγουνιάζω Ἦπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) πογουνιάζω Ἦπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπογωνιά.

1) Καταφεύγω εἰς ὑπὴνεμον μέρος διὰ νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ τὸν ἄνεμον ἔνθ' ἄν.: Δὲν ἦταν προσήλιο ποῦ νὰ μὴν εἶχε προσήλιαστὴ καὶ ἀπόγωνο ποῦ νὰ μὴν εἶχε ἀπογωνιάσει ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν. Πῆγα κι ἀπογωνιάσα οἱ κεῖν' τὸν τοῖχον, ἀλλῶς θὰ παῖρνα κρύου Αἰτωλ. Καὶ μέσ. Εἶναι τούτ' ἡ μάντρα πὲς κι ἀπουγουνιάζουμε νὰ ψ'χοῦλλα αὐτόθ. || Παροιμ. Εὔρε τρύπα, τρύπωσε, | γωνιά, ἀποώνιασε

(νὰ ἐπωφελεῖσαι πάσης διδομένης εὐκαιρίας) Κάρπ. Συνών. ἀγκωνιάζω (Ι) Β1, ἀπαγκειάζω 2, ἀπαγκειάρω 1, ἀπανεμίζω 2. Καὶ μετβ. θέτω τι εἰς ὑπὴνεμον μέρος Ἦπ. (Χουλιαρ.): Πουγουνιάζον τὰ πρόβατα. 2) Μεταφ. εὐρίσκω καταφύγιον, προστασίαν, ὑποστήριξιν Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐχου τοῦ μπάριμπα μ' ὅπ' ἀπουγουνιάζου. Συνών. ἀγκωνιάζω (Ι) Β1 β, ἀπαγκειάζω 2 β.

ἀπογώνιασμα τό, Ἦπ. ἀπουγώνιασμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) πογώνιασμα Ἦπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογωνιάζω.

1) Προφύλαξις ἐν ὑπὴνέμῳ τόπῳ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου, ψόχους κττ. ἔνθ' ἄν.: Καλὸ πογώνιασμα ἔκαμι τὰ πρόβατα Χουλιαρ. Ποῦ νὰ βρῶ ἀπουγώνιασμα μὲ τούτ' τοῦ κρύου; Αἰτωλ. Πβ. ἀγκώνιασμα (Ι) 3. 2) Μέρος ὑπὴνεμον ἔνθ' ἄν.: Καλὸ πογώνιασμα βεῆκας κ' ἔκατεις Χουλιαρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπογώνι.

ἀπογωνιαστής ὁ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογωνιάζω.

Δίχηλον ἐργαλεῖον ἐκ χάλυβος, εὐχρηστον ἐν τῇ σαγματοποιίᾳ, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποκόπτουν τὰς ἐξεχούσας γωνίας δέρματος.

ἀπόγωνο τό, ἰδ. ἀπόγωνος.

ἀπόγωνος ἐπίθ. Ἦπ. — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 85 ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάν. 158 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπόγουρους Ἦπ. ἀπόγωνο τό, Ἦπ. — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθεροῦδ. ἀπόγουρον Ἦπ. (Χουλιαρ.) Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Βοστιν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. γωνιά.

1) Ὁ μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὑπὴνεμος, ἐπὶ τόπου Ἦπ. — ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Τόπος ἀπόγωνος Ἦπ. Τὰ παιδιὰ ἄλλα ἐπιασαν τῷ σπιτιῶν τοῖς ἀπόγωνες γωνίες περὶ-γυρα ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. Ἀλλὰ [κοπάδια] κατηφοροῦσαν, ἄλλα ἀνηφοροῦσαν, ἄλλα ἰσοδρομοῦσαν πρὸς τ' ἀπόγωνα μαντιριά ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπάγκειος 1. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐς., τόπος ὑπὴνεμος ἔνθ' ἄν.: Πῆγα κ' ἐκάθισα ὅς ἕνα ἀπόγωνο Ἦπ. Ἐπιασι τ' ἀπόγουνα

κὶ λιάζει Χουλιαρ. Ἔλα νὰ καθίσουμι ἰδῶ ποῦ εἶναι ἀπόγου-
νον Βοστίν. Οὐλοῦν τ' ἀπόγουνα πιάψ' οὐ λαγὸς τοῦ χ'μῶνα
Αἰτωλ. || Φρ. Πιάψ' ὅλον τ' ἀπόγουνα (ἐπὶ ἐπιτηδεῖον διὰ
παντοίων μέσων ἀσφαλιζομένου) Ἀρτοτ. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀπογώνι. β) Μέρος προσήλιον Θεσσ.

ἀποδάγκαμα τό, ἀμάρτ. 'ποδάκ-καμ-μαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδαγκάνω.

Τὸ νὰ δαγκάνη τις τὸ κάτω χεῖλος εἰς ἔνδειξιν ἐντρο-
πῆς, φόβου, μεταμελείας, μίσους κττ.

ἀποδαγκάνω ἀμάρτ. ἀποδαγάνω Δ.Κρήτ. ἀποδα-
κάνω Κρήτ. 'ποδακ-κάν-νω Κύπρ. 'ποδάκω Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἀποδαγκάνω. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 688
(ἐκδ. Wagner σ. 165) «καὶ δίδει σου καὶ ραβδακὲς καὶ
σέν' ἀποδαγκάνει».

1) Δάκνω τὴν γλῶσσάν μου, ὅταν ὁμιλῶ Πόντ. (Τραπ.):
'Επέδακα τὴ γλῶσσα μ'. 2) Δάκνω τὸ κάτω χεῖλος εἰς
ἐνδειξιν ἐντροπῆς, φόβου, μεταμελείας, μίσους κττ. Κρήτ.
Κύπρ.: 'Ποῦ τὴν ἀντροπὴν του ἐποάκ-κασεν Κύπρ. Ἐπο-
δάκ-κασεν τῷ ἔμεινεν ξηχασκισμένος (κεχηνῶς) αὐτόθ.
'Εφνέν του ὁ λόος τῷ ὕστερα ἐποδάκ-κασεν αὐτόθ. Συνών.
ἀποδαγκώνω.

ἀποδαγκώνω ἀμάρτ. Μέσ. ἀποδακώνομαι Σκιάθ.
— ΑΠαπαδιαμ. Τὰ ρόδι. ἀκρογιάλ. 47.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαγκώνω.

'Αποδαγκάνω 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: «Ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο
γυναικαδέλφων ἐφάνη ὅτι κᾶτι ἤθελε νὰ εἴπῃ, ἀλλὰ
συναρπαγεῖς ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ δημάρχου ἀποδακώθηκε»
ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἀν.

ἀποδαιμονίζω Ἀμοργ. Ἄνδρ. Κάσ. Κύθν. Κρήτ.
Σίφν. κ.ά. ἀπονδιμονίζου Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαιμονίζω. Πβ. καὶ
'Ησύχ. «ἀποδαιμονίζει· ἀποκαρτερεῖ ἐν τῷ ἐνθουσιᾷ».

Ἐξοργίζω, παροργίζω τινὰ τοσοῦτον, ὥστε νὰ φαίνε-
ται ὡς μανιακὸς ἐνθ' ἀν. κ.ά.: Ἄσμ.

Ἐοὺ θαρεῖς, σὰν μ' ἀρνησιῆς, πῶς θενὰ κιτρινίσω,
κόκκινο μῆλο θὰ γενῶ νὰ σ' ἀποδαιμονίσω

Ἄνδρ.

Καρνάδα βιόλα δὰ γενῶ καὶ κατιφές δ' ἀθίσω
καὶ τοτεσά, μικράκι μου, δὰ σ' ἀποδαιμονίσω

(καρνάδα = κόκκινη, δὰ = θὰ) Κρήτ.

Πάνω 'ς τὴ γούγια κάθεσαι, ἀνθεῖς τσαὶ λουλουδίσεις,
ἂν ἔχῃς κὶ ἀγαπητικό, τὸν ἀποδαιμονίζεις

Κύθν. Συνών. ἀποτρελλαίνω, δαιμονίζω, ξετρελ-
λαίνω.

ἀποδαίσου Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαίσου.

1) Καίω ἐντελῶς, κατακαίω, ἐπὶ πυρᾶς καὶ παγετοῦ:
'Αποδαίσου τὰ καῖδια (καίω τὰ κλαδιά). 2) Μεταφ. προ-
ξενῶ μεγάλην ὀδύνην: 'Ὁ γείτονα μ' ἀποδάτσε (γείτονα
= γείτων).

ἀπόδαρος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) — ΓΣουρῆ Ρωμ. ἀριθμ.
116 ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 118

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ποδάρι.

1) Ὁ στερηθεὶς τῶν ποδῶν Πόντ. (Τραπ.) — ΓΣουρῆς
ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

«Καὶ τότε πλέον ἄχειρα κὶ ἀπόδαρον συνάμα»

ΓΣουρῆς ἐνθ' ἀν. 2) Ὁ μὴ ἔχων πόδας, ἐπὶ σκωλήκων
ΑΜαμμέλ. ἐνθ' ἀν.

***ἀποδαρτής** ὁ, ἀπουδαρτής Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδέρω.

Ὁ κτυπῶν διὰ ράβδου τοὺς κλάδους δένδρου καὶ
ρίπτων κάτω τοὺς καρπούς.

ἀποδαρτίζω Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαρτίζω.

Ἀποπερατῶ τὸ δάρτισμα, τὸ κτύπημα διὰ τοῦ δαρ-
τοξύλου, ἐπὶ τῶν σταχύων πρὸς ἐκκοκκισμὸν ἐνθ' ἀν.:
Κ' ἔτοι ἀποδαρτίσουμε, πιάνονμε μὲ τὸ τερκοῦλλι τὸ μεγάλο,
πῶχει τὰ τρία διχάλια, καὶ τ' ἀνεμίζουμε γιὰ νὰ φύγῃ τ' ἄχερο
(ἰδ. Λαογραφ. 10,158).

ἀποδάρωτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ποδαρωτὸς
<ποδαρώνω.

1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου δὲν κατεσκευάσθησαν ἀκόμη
τὰ ποδάρια, ἐπὶ τραπεζῶν κττ.: Τὰ σκαμνὰ 'ποδαρώσετέ τα;
— Ὁχι, ἀποδάρωτά 'ν' ἀκόμα. 2) Ὁ μὴ πατήσας ἀκόμη
τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ βαρέως ἀσθενούντος καὶ
ἐξηπλωμένου ἐπὶ τῆς κλίνης: Μὰ 'ποδάρωσεν ἡ ἀκόμα;
— Ἀποδάρωτή 'ν' ἀκόμα.

ἀποδας ὁ, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄπους.

Τὸ πτηνὸν κύψελος ὁ ἄπους (cypselus apus) τῆς
τάξεως τῶν ἀναρριχητικῶν (scandores), ὁ τῶν ἀρχαίων
ἄπους κύψελος, οὕτως ὀνομασθὲν διὰ τὴν σμικρότητα
τῶν ποδῶν. Πβ. Εὐστάθ. Ὀδ. 1502, 28 «καὶ ἐπιπολάζει
τοιούτον στερήσεως εἶδος καὶ παρὰ Λυκίοις μέχρι καὶ νῦν,
οἱ χελιδόνας τινάς, ἃς οἱ ἰδιῶται πετροχελιδόνας φασίν,
ἐκεῖνοι καλοῦσιν ἄποδας, οὐ διὰ παντελῆ στέρησιν ποδῶν,
ἀλλ' ὀλιγότητα, ἥτοι σμικρότητα». [**]

ἀποδασώνω ΑΚαρκαβίτσ. Ἀρχαιολ. 175.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. δάσος.

Ἀποσιλῶνω τόπον τινὰ τοῦ δάσους αὐτοῦ: Τὸν ἀπο-
δάσωσε τὸν τόπο.

***ἀποδανκιάζω**, 'ποδαντῆιάζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. δανκιάζω
ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. δανκί.

Λαμβάνω τὸ χρῶμα τοῦ δανκίου, καθίσταμαι ζοφε-
ρός, ἐπὶ κακῶς πλυθέντων λευκῶν ὑφασμάτων. Συνών.
*ἀποδανκώνω.

***ἀποδαύκισμα** τό, 'ποδαυτῆισμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποδανκιάζω.

Τὸ νὰ λάβῃ τι τὸ χρῶμα τοῦ δανκίου, ζοφωσις, ἐπὶ κακῶς
πλυθέντων λευκῶν ὑφασμάτων. Συνών. *ἀποδαύκωμα.

***ἀποδαύκωμα** τό, 'ποδαύκωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποδανκώνω.

***ἀποδαύκισμα**, ὁ ἰδ.: Ἡ μιστάρκισσα ἐν ἐπλυν-γεν
καλὰ τὰ ροῦχα τῷ ἔχουν ἕναν 'ποδαύκωμαν!

***ἀποδανκώνω**, 'ποδανκών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. δανκώνω
ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ οὐσ. δανκί.

***ἀποδανκιάζω**, ὁ ἰδ.: Ἡ μιστάρκισσα ἐν ἐπλυν-γεν
καλὰ τὰ ροῦχα τῷ ἐποδαύκωσαν.

ἀποδαύλι τό, ἀποδαύλιν Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Οἰν.)
ἀποδαύλι Ἡπ. Κάμπ. Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Κρήτ. Κύθν. Νάξ.
(Φιλότ.) κ.ά. ἀποαύλι Κάμπ. ἀποδαύλ' Πόντ. (Κοτύωρ.
'Οφ. Χαλδ. κ.ά.) 'ποδαύλι Θράκ. Ρόδ. 'ποζαύλιν Κύπρ.
— Δλιπέρι. Τζιυπρ. τραοῦδ. 2,98 ἀπόδαυλο Ἡπ. Κρήτ.
Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Τριφυλ.) Σκόπ. — Γ'Επα-
χτίτ. ἐν Προπυλ. 1,243 ἀπόδαυλον Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)
Στερελλ. (Λεπεν.) 'πόδαυλο Σύμ.

